EUROOPA KOHTU OTSUS (kolmas koda)

10. märts 2011 *

Kohtuasjas C-85/10,

mille ese on ELTL artikli 267 alusel Tribunal Supremo (Hispaania) 19. jaanuari 2010. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 12. veebruaril 2010, menetluses

Telefónica Móviles España SA

versus

Administración del Estado,

Secretaría de Estado de Telecomunicaciones,

* Kohtumenetluse keel: hispaania.

EUROOPA KOHUS (kolmas koda),

koosseisus: koja esimees K. Lenaerts, kohtunikud D. Šváby, E. Juhász, G. Arestis ja T. von Danwitz (ettekandja),

kohtujurist: N. Jääskinen,
kohtusekretär: vanemametnik M. Ferreira,

arvestades kirjalikus menetluses ja 20. jaanuari 2011. aasta kohtuistungil esitatut,

arvestades kirjalikke märkusi, mille esitasid:

– Telefónica Móviles España SA, esindaja: *Procurador* M. Lanchares Perlado, keda abistasid *abogado* J. Garciá Muñoz ja *abogado* A. Moreno Rebollo,

– Hispaania valitsus, esindaja: J. M. Rodríguez Cárcamo,

– Euroopa Komisjon, esindajad: L. Lozano Palacios, C. Vrignon ja G. Braun,

arvestades pärast kohtujuristi ärakuulamist tehtud otsust lahendada kohtuasi ilma kohtujuristi ettepanekuta,

on teinud järgmise

otsuse

1 Eelotsusetaotlus käsitleb Euroopa Parlamendi ja nõukogu 10. aprilli 1997. aasta direktiivi 97/13/EÜ telekommunikatsiooniteenuste valdkonna üldlubade ja üksiklitsentside ühise raamistiku kohta (EÜT L 117, lk 15) artikli 11 lõike 2 tõlgendamist.

2 See taotlus esitati Telefónica Móviles España SA (edaspidi „Telefónica Móviles") ning Administración del Estado ja Secretaría de Estado de Telecomunicacionesi vahelise vaidluse raames seoses ajavahemiku 1. novembrist kuni 31. detsembrini 2001 eest väljastatud maksuteatega, mis puudutab telekommunikatsiooniteenuste osutamiseks vajalike raadiosageduste eraldamise eest tasu maksmist.

Õiguslik raamistik

Liidu õigus

Direktiiv 97/13

3 Direktiivi 97/13 põhjendusest 1 nähtub, et see direktiiv näeb ette „telekommunikatsiooniteenuste ja infrastruktuuride täieliku liberaliseerimise 1. jaanuariks 1998, koos üleminekuperioodidega teatud liikmesriikidele".

4 Selle direktiivi põhjenduse 3 kohaselt „tuleb kehtestada ühtne raamistik üldiste lubade ja üksiklitsentside jaoks, mida liikmesriigid annavad telekommunikatsiooniteenuste valdkonnas".

5 Direktiivi 97/13 põhjenduse 4 kohaselt „on lubadega seotud tingimused vajalikud, et saavutada avaliku huvi eesmärgid telekommunikatsiooniteenuste kasutajate heaks". Lisaks peab selle põhjenduse kohaselt telekommunikatsiooni valdkonda reguleeriv kord „võtma arvesse vajadust lihtsustada uute teenuste kasutuselevõtmist ja tehnoloogiliste uuenduste ulatuslikku kohaldamist".

6 Direktiivi põhjenduses 5 on märgitud, et „seetõttu annab direktiiv infoühiskonna arendamise raames märkimisväärse panuse uute ettevõtjate turule sisenemiseks”.

7 Direktiivi 97/13 põhjenduses 12 on ette nähtud, et „kõik ettevõtjatele loamenetluste raames kehtestatud maksud või tasud peavad põhinema objektiivsetel, mittediskrimineerivatel ja läbipaistvatel kriteeriumidel”.

8 Selle direktiivi artikli 10 lõikes 1 on seoses üksiklitsentside arvu piiramisega sätestatud:

„Liikmesriigid võivad piirata üksiklitsentside arvu mis tahes telekommunikatsiooniteenuste suhtes ning telekommunikatsiooni infrastruktuuride väljaehitamiseks ja/või kasutamiseks üksnes niivõrd, kuivõrd see on nõutav, et tagada raadiosagedusspektri tõhus kasutamine, või aja jooksul, mis on vajalik selleks, et muuta vastavalt ühenduse õigusele kättesaadavaks piisav arv numbreid.”

9 Direktiivi 97/13 artiklis 11 on seoses üksiklitsentsidele kohaldatavate maksude ja tasudega sätestatud:

„1. Liikmesriigid tagavad, et ettevõtjate suhtes loamenetluse osana kehtestatud tasu eesmärk on üksnes katta halduskulud, mis on tekkinud üksiklitsentside väljaandmisel, haldamisel, kontrollimisel ja rakendamisel. Üksiklitsentsile kohaldatavad tasud

on vajaliku töö hulgaga proportsionaalsed ja teave selliste tasude kohta avaldatakse asjakohaselt ja piisavalt üksikasjalikult, nii et see on hõlpsasti kättesaadav.

2. Nappide ressursside korral võivad liikmesriigid hoolimata lõikest 1 lubada siseriiklikel reguleerivatel asutustel kehtestada tasusid, et arvestada vajadusega tagada selliste ressursside optimaalne kasutamine. Need tasud ei tohi olla diskrimineerivad ja peavad arvestama eriti vajadusega edendada uuenduslike teenuste ja konkurentsi arengut."

Direktiiv 2002/20/EÜ

10 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 7. märtsi 2002. aasta direktiivi 2002/20/EÜ elektrooniliste sidevõrkude ja -teenustega seotud lubade andmise kohta (loadirektiiv) (EÜT L 108, lk 21; ELT eriväljaanne 13/29, lk 337) põhjenduses 32 on öeldud järgmist:

„Lisaks haldustasudele võib raadiosageduste ja numbrite kasutamise eest kohaldada kasutustasu, mis tagaks selliste vahendite optimaalse kasutamise. Sellised tasud ei tohiks tõkestada uuenduslike teenuste ja konkurentsi arengut turul. Käesoleva direktiivi sätted ei piira eesmärke, milleks kasutusõiguse tasusid kasutatakse. Neid tasusid võib kasutada näiteks riigi reguleeriva asutuse sellise tegevuse finantseerimiseks, mida ei kata haldustasud. […]"

Siseriiklik õigus

11 Seoses raadiosageduste eraldamise tasuga oli 24. aprilli 1998. aasta üldseaduse 11/1998 telekommunikatsiooni kohta (Ley 11/1998 General de Telecomunicaciones) (*Boletín Oficial del Estado*, edaspidi „BOE", nr 99, 25.4.1998, lk 13909, edaspidi „seadus nr 11/1998") algredaktsiooni artiklis 73 sätestatud:

„1. Ühele või mitmele füüsilisele või juriidilisele isikule raadiosageduste eraldamise eest tuleb maksta aastatasu vastavalt käesolevas artiklis ette nähtud tingimustele. Laekunud tasu kasutatakse telekommunikatsioonialaste uuringute ja koolituse rahastamiseks ning käesoleva seaduse artiklites 40 ja 42 ette nähtud avaliku teenuse osutamise kohustuste täitmiseks.

Tasu maksma kohustatud isiku makstava tasu suuruse määramisel peab arvesse võtma eraldatud raadiosageduse kasutamise turuväärtust ja selle võimalikku kasumlikkust õigustatud isiku jaoks.

Selleks et määrata kindlaks eraldatud raadiosageduse turuväärtus ja selle võimalik kasumlikkus õigustatud isiku jaoks, tuleb arvesse võtta muu hulgas järgmisi tegureid:

1) eri sagedusalade kasutus- ja ülekoormusmäär eri geograafilistes piirkondades;

2) teenusetüüp, mille jaoks eraldatud raadiosagedust kasutatakse, ja eelkõige, kas sellega kaasnevad avaliku teenuse osutamise kohustused, mis on sätestatud III jaotises;

3) eraldatud raadiosagedusala või selle osa;

4) kasutatavad seadmed ja tehnoloogia;

5) eraldatud raadiosageduste kasutamisest saadav majanduslik kasu.

2. Makstava tasu kogusumma arvutamisel korrutatakse eraldatud raadiosagedusühikute [*unidades de reserva radioeléctrica*, edaspidi „URR"] arv ühele ühikule omistatud väärtusega. Saartel määratakse tasu kindlaksmääramiseks kasutatavate sagedusühikute väljaarvutamisel arvesse võetav pindala nii, et jäetakse välja merepiirkond, mille hõlmamist ei ole taotletud. Käesoleva lõike tähenduses on [URR] mõõtühik, mis tähistab ühekilohertsise ribalaiusega sagedusvahemiku potentsiaalset või tegelikku hõivamist ühe aasta vältel ühe ruutkilomeetri suurusel alal.

3. Eespool loetletud tegurite väärtus määratakse kindlaks artiklis 16 viidatud ministri määruses, kui litsentside arv ei ole piiratud vastavalt artiklite 20 ja 21 sätetele. Sellisel juhul toimub kindlaksmääramine ministri määruses, millega kiidetakse heaks vastava hankemenetluse pakkumistingimused.

[…]

8. Käesolevas artiklis käsitletud tasu on mõeldud katma käesolevas seaduses ette nähtud loasüsteemi rakendamise kulusid, kui artiklites 71, 72 ja 74 sätestatud maksudest ja tasudest ei piisa."

12 Vastavalt seaduse 11/1998 artikli 73 lõikele 3 määras piirkondliku arengu ministri 22. septembri 1998. aasta määruse, millega kehtestati telekommunikatsiooniteenuste ja -võrkude üksiklitsentsidele kohaldatav kord ja tingimused, mida litsentsiaadid peavad järgima, II lisas kindlaks artikli 73 lõikes 1 ette nähtud viis tegurit, mis on tasu arvutamise aluseks ja mida nimetati vastavalt koefitsientideks C1–C5, ning omistas neile väärtuse. URR väärtuseks määrati 0,0544 Hispaania peseetat, mis võrdub 0,000327 euroga.

13 Seaduse 11/1998 artiklit 73 muudeti 29. detsembri 2000. aasta seaduse 14/2000 maksu-, haldus- ja sotsiaalmeetmete kohta (Ley 14/2000 de Medidas fiscales, administrativas y del orden social, *BOE* nr 313, 30.12.2000, lk 46631) artikliga 14, muu hulgas tühistades lõike 1 esimese lõigu teise lause ja lõike 8. Lisaks muudeti selle artikli lõiget 3, sätestades, et tasu arvutamise aluseks olevale viiele tegurile omistatakse väärtus eelarveseadusega.

14 Vastavalt viimasele sättele määrati 28. detsembri 2000. aasta seaduse 2001. aasta riigieelarve kohta (Ley 13/2000 de Presupuestos Generales del Estado para el año 2001, *BOE* nr 312, 29.12.2000, lk 46513) artiklis 66 kindlaks nende tegurite väärtus aastaks 2001. Sellest tulenevat tasusummat, mida tuli maksta sagedusvahemiku kasutamise eest teise põlvkonna digitaaltelefonside süsteemides (GSM ja DCS-1800), suurendati aastal 2001 võrreldes aastaks 2000 saavutatud tasemega, kuid ei muudetud tasusummat raadiosageduste kasutamise eest analoogtehnoloogia abil.

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimused

15 Telefónica Móviles osutas Hispaania turul telekommunikatsiooniteenuseid. 1998. aastal sõlmis ta Hispaania riigiga avalike teenuste haldamise lepingu, mille ese oli „lisandväärtusega telekommunikatsiooniteenuse" osutamine kogu riigi territooriumil, kasutades süsteemi DCS-1800.

16 Telefónica Móvilesile eraldati teenuse osutamiseks vajalikud raadiosagedused ja lepiti kokku, et kohaldatava tasu summa võrdub URR-de arvu ja maksetähtpäeval kehtiva ühikuhinna korrutisega.

17 Pärast seda, kui pädev haldusorgan jättis rahuldamata vaide, mille Telefónica Móviles oli esitanud ajavahemikku 1. novembrist kuni 31. detsembrini 2001 puudutava maksuteate vastu, esitas Telefónica Móviles halduskohtule kaebuse, mis jäeti samuti rahuldamata. Väites, et asjassepuutuval ajavahemikul kohaldatavad Hispaania õigusnormid olid vastuolus direktiivi 97/13 artikliga 11, esitas ta kassatsioonkaebuse eelotsusetaotluse esitanud kohtule.

18 Leides, et menetluses oleva vaidluse lahendus sõltub direktiivi 97/13 tõlgendamisest, otsustas Tribunal Supremo menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmised eelotsuse küsimused:

„1. Kas direktiivi [97/13] artikli 11 lõiget 2 ja konkreetselt nõudeid tagada nappide ressursside optimaalne kasutamine ja edendada uuenduslike teenuste arengut tuleb tõlgendada nii, et nendega on vastuolus siseriiklik regulatsioon, mis muudab selle kategooria ressursi pealt võetud tasud (raadiosageduste eraldamise tasud)

sõltumatuks neile varem sõnaselgelt määratud konkreetsest sihtotstarbest (telekommunikatsioonialaste uuringute ja koolituse rahastamine ning avaliku teenuse kohustuste täitmine), määramata neile teist konkreetset sihtotstarvet?

2. Kas [direktiivi 97/13] artikli 11 lõikega 2, eelkõige nõuetega tagada nappide ressursside optimaalne kasutamine ja edendada uuenduslike teenuste arengut, on vastuolus siseriiklik regulatsioon, mis ilma nähtava õigustuseta suurendab märkimisväärselt digitaalsüsteemi DCS-1800 suhtes kohaldatavat tasu, samas jättes esimese põlvkonna analoogsüsteemide, nagu TACS, suhtes kohaldatava tasu samale tasemele?"

Eelotsuse küsimused

19 Nende küsimustega, mida tuleb koos analüüsida, tahab eelotsusetaotluse esitanud kohus teada, kas direktiivi 97/13 artikli 11 lõikes 2 ette nähtud nõudeid, mille kohaselt peab telekommunikatsiooniteenuste osutajatelt nappide ressursside kasutamise eest võetava tasu eesmärk olema tagada nende ressursside optimaalne kasutamine ja võtta arvesse vajadust edendada uuenduslike teenuste ja konkurentsi arengut, tuleb tõlgendada nii, et nendega on vastuolus siseriiklik regulatsioon, mis näeb ette üksiklitsentse omavatelt telekommunikatsiooniteenuste osutajatelt raadiosageduste kasutamise eest tasu võtmise, kuid ei näe sellest tasust saadud tulule ette konkreetset sihtotstarvet, ning mis teatava tehnoloogia puhul suurendab selle tasu summat märkimisväärselt, kuid ei muuda teise tehnoloogia puhul

20 Nagu nähtub direktiivi 97/13 põhjendustest 1, 3, 4 ja 5, on see direktiiv osa meetmetest, mis võeti telekommunikatsiooni teenuste ja infrastruktuuride täielikuks liberaliseerimiseks. Sel eesmärgil kehtestas direktiiv loasüsteemidele kohaldatava ühise raamistiku, et lihtsustada märkimisväärselt uute ettevõtjate sisenemist turule. Selles raamistikus sätestatakse eeskirjad lubade andmise menetluste ja nende sisu kohta ning eeskirjad nimetatud menetlustega seotud rahaliste kohustuste laadi ja ulatuse kohta, mida liikmesriigid võivad ettevõtjatele telekommunikatsiooniteenuste sektoris määrata (18. septembri 2003. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-292/01 ja C-293/01: Albacom ja Infostrada, EKL 2003, lk I-9449, punktid 35 ja 36).

21 Ühine raamistik, mille kehtestamise direktiiv 97/13 ette näeb, kaotaks oma kasuliku mõju, kui liikmesriikidel oleks võimalik vabalt määrata selle sektori ettevõtjatelt võetavaid tasusid (eespool viidatud kohtuotsus Albacom ja Infostrada, punkt 38). Niisiis ei ole liikmesriikidel õigust kehtestada loamenetluse eest muid makse või tasusid kui need, mis on ette nähtud direktiivis 97/13 (18. juuli 2006. aasta otsus kohtuasjas C-339/04: Nuova società di telecomunicazioni, EKL 2006, lk I-6917, punkt 35).

22 Nagu on täpsustatud direktiivi 97/13 põhjenduses 12, peavad need maksud või tasud põhinema objektiivsetel, mittediskrimineerivatel ja läbipaistvatel kriteeriumidel. Lisaks ei tohi need olla vastuolus turu täieliku liberaliseerimise eesmärgiga, mis tähendab turu täielikku avamist konkurentsile (eespool viidatud kohtuotsus Albacom ja Infostrada, punkt 37).

23 Mis puudutab konkreetsemalt tasusid, mida liikmesriigid nõuavad üksiklitsentse omavatelt ettevõtjatelt direktiivi 97/13 artikli 11 alusel, siis selle artikli lõige 1 sätestab, et nende tasude eesmärk on üksnes katta halduskulud, mis on seotud nende litsentside andmisest johtuva tööga (19. septembri 2006. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-392/04 ja C-422/04: i-21 Germany ja Arcor, EKL 2006, lk I-8559, punkt 28).

24 Nappide ressursside kasutamise korral lubab nimetatud artikli lõige 2 liikmesriikidel kehtestada peale halduskulude katmiseks mõeldud tasude veel lisatasu, mille eesmärk on tagada niisuguste ressursside optimaalne kasutamine (vt selle kohta 20. oktoobri 2005. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-327/03 ja C-328/03: ISIS Multimedia Net ja Firma O2, EKL 2005, lk I-8877, punkt 23). Lisatasu peab selle sätte sõnastuse kohaselt olema mittediskrimineeriv ning võtma arvesse vajadust edendada uuenduslike teenuste ja konkurentsi arengut.

25 Direktiivi 97/13 artikli 11 lõige 2 kehtestab seega nõuded, mida liikmesriigid peavad järgima, kui nad määravad kindlaks napi ressursi kasutamise eest võetava tasu suuruse, kuid ei sätesta sõnaselgelt, millisel meetodil tuleb sellise tasu suurus kindlaks määrata, ega seda, kuidas sellest tasust saadud tulu tuleb hiljem kasutada.

26 Seetõttu tuleb kontrollida, kas direktiivi 97/13 artikli 11 lõikes 2 ette nähtud nõuded, millele on viidatud eelotsuse küsimustes, määravad ära selle, kuidas liikmesriigid võivad kõnesoleva tasu alusel saadud tulu kasutada või kui suure tasu võib määrata seoses erinevate tehnoloogiatega.

27 Nagu nähtub Euroopa Komisjoni kirjalikest märkustest, võimaldab avaliku hüve – mis kujutab endast nappi ressurssi – kasutamise luba loa omajal saada suurt majanduslikku kasu ja annab talle eeliseid teiste ettevõtjate ees, kes soovivad samuti seda ressurssi kasutada, ning see õigustab sellise tasu kehtestamist, mis muu hulgas kajastab napi ressursi kasutamise väärtust.

28 Nagu märkisid Hispaania valitsus ja komisjon, eeldab eesmärk tagada, et ettevõtjad kasutaksid optimaalselt nappe ressursse, millele neil on juurdepääs, seda, et kõnesoleva tasu suurus määratakse kindlaks õigel tasandil, mis kajastab muu hulgas nende ressursside kasutamise väärtust, ning see nõuab asjaomase turu majandusliku ja tehnoloogilise olukorraga arvestamist.

29 Kui tasu on liiga suur, võib see panna hoiduma nappide ressursside kasutamisest ja viia seetõttu nende alakasutamiseni. Samamoodi võib liiga väike tasumäär kahjustada nende ressursside kasutamise tõhusust.

30 Mis puudutab nõuet võtta arvesse vajadust edendada uuenduslike teenuste ja konkurentsi arengut, siis tähendab see seda, et tasu ei või olla nii suur, et see takistaks uute ettevõtjate turule sisenemist või vähendaks telekommunikatsiooniteenuste osutajate innovatsioonivõimet (vt selle kohta 2. aprilli 2009. aasta otsus kohtuasjas C-431/07 P: Bouygues ja Bouygues Télécom *vs.* komisjon, EKL 2009, lk I-2665, punkt 125). Lisaks eeldab see, et konkurentsi ei moonutata, mida saab tagada vaid erinevate ettevõtjate vahel võrdsete võimaluste kindlustamise teel (vt selle kohta eespool viidatud kohtuotsus ISIS Multimedia Net ja Firma O2, punktid 38 ja 39).

31 Niisiis ei või liikmesriigid põhimõtteliselt kohaldada konkureerivatele ettevõtjatele erinevaid tasusid nappide ressursside kasutamise eest, mille majanduslik väärtus tundub olevat võrdne (vt selle kohta eespool viidatud kohtuotsus ISIS Multimedia Net ja Firma O2, punktid 40 ja 41).

32 Direktiivist 97/13, millega kehtestatakse telekommunikatsiooniteenuste turul täielik konkurents, ei nähtu siiski kuidagi, et direktiivi 97/13 artikli 11 lõikes 2 ette nähtud nõuded, millele on eelotsuse küsimustes viidatud, eeldaksid seda, et kõnesoleval tasul peaks olema konkreetne sihtotstarve või et asjaomane liikmesriik peaks sellest saadud tulu hiljem konkreetsel viisil kasutama. Sellest tuleneb, et liikmesriik võib seda tulu vabalt kasutada.

33 See järeldus leiab kinnitust ka loadirektiivis – kuigi see ei ole ajaliselt põhikohtuasjas kohaldatav –, mille põhjenduses 32 on märgitud, et liikmesriigid võivad raadiosageduste ja numbrite kasutamise eest kohaldada kasutustasu, mis tagaks selliste ressursside optimaalse kasutamise, ning direktiivi sätted ei piira eesmärke, milleks kasutusõiguse tasusid kasutatakse.

34 Nõue, et telekommunikatsiooniteenuste osutajatelt nappide ressursside kasutamise eest võetava tasu eesmärk peab olema tagada nende ressursside optimaalne kasutamine ja arvestamine vajadusega edendada uuenduslike teenuste ja konkurentsi arengut, ei saa eeltoodut arvestades ka takistada liikmesriikidel selle tasu suuruse kindlaksmääramisel teha kas või märkimisäärset vahet esiteks selle järgi, kas on kasutatud digitaalset või analoogtehnoloogiat, või teiseks kummagi tehnoloogia puhul selle kasutusviiside järgi, tingimusel et erinevatele ettevõtjatele on tagatud võrdsed võimalused.

35 Peale selle ei saa need nõuded ka põhimõtteliselt takistada liikmesriikidel teatava tehnoloogia puhul seda tasu kas või oluliselt suurendada seoses tehnoloogilise ja majandusliku arenguga telekommunikatsiooniteenuste turul ning jätta teise tehnoloogia

puhul tasu muutmata, tingimusel et tasu erinevad suurused kajastavad napi ressursi kasutamise majanduslikku väärtust.

36 Lõpuks, pelgalt asjaolu, et tasu on suurendatud oluliselt – milles ei ole antud juhul vaidlust Euroopa Kohtusse kirjalikud märkused esitanud poolte vahel –, ei too iseenesest kaasa vastuolu eesmärgiga, mis direktiivi 97/13 artikli 11 lõike 2 kohaselt peab nappide ressursside kasutamise tasul olema, tingimusel et on järgitud sellest eesmärgist tulenevaid nõudeid, et tasu ei oleks liiga suur ega ka liiga väike.

37 Eelotsusetaotluse esitanud kohtu ülesanne on vajaduse korral hinnata, kas põhikohtuasjas kõne all olevad siseriiklikud õigusnormid vastavad käesoleva kohtuotsuse punktides 34–36 kirjeldatud tingimustele.

38 Neid asjaolusid arvestades tuleb järeldada, et direktiivi 97/13 artikli 11 lõikes 2 ette nähtud nõuded, millele eelotsuse küsimustes viidatakse, mõjutavad küll tasu suurust, kuid ei kohusta liikmesriike määrama sellele tasule konkreetset sihtotstarvet ega kasutama sellest saadud tulu teatud kindlal viisil.

39 Asjaolu, et liikmesriik oli oma õigusaktis varem ette näinud nappide ressursside kasutamise eest võetava tasu määramise uuringute ja koolituse rahastamiseks telekommunikatsioonisektoris, nagu on sätestatud seaduse 11/1998 algredaktsiooni artikli 73 lõike 1 esimese lõigu teises lauses, ei mõjuta direktiivi 97/13 tõlgendamist ega sea seega eeltoodud hinnangut kahtluse alla.

40 Kõigi eespool toodud kaalutluste põhjal tuleb esitatud küsimustele vastata, et direktiivi 97/13 artikli 11 lõikes 2 ette nähtud nõudeid, mille kohaselt peab telekommunikatsiooniteenuste osutajatelt nappide ressursside kasutamise eest võetava tasu eesmärk olema tagada nende ressursside optimaalne kasutamine ja võtta arvesse vajadust edendada uuenduslike teenuste ja konkurentsi arengut, tuleb tõlgendada nii, et nendega ei ole vastuolus siseriiklik regulatsioon, mis näeb ette üksiklitsentse omavatelt telekommunikatsiooniteenuste osutajatelt raadiosageduste kasutamise eest tasu võtmise, kuid ei näe sellest tasust saadud tulule ette konkreetset sihtotstarvet, ning mis teatava tehnoloogia puhul suurendab selle tasu summat märkimisväärselt, kuid ei muuda seda teise tehnoloogia puhul.

Kohtukulud

41 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus pooleli oleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse siseriiklik kohus. Euroopa Kohtule märkuste esitamisega seotud kulusid, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (kolmas koda) otsustab:

Euroopa Parlamendi ja nõukogu 10. aprilli 1997. aasta direktiivi 97/13/EÜ telekommunikatsiooniteenuste valdkonna üldlubade ja üksiklitsentside ühise raamistiku kohta artikli 11 lõikes 2 ette nähtud nõudeid, mille kohaselt peab telekommunikatsiooniteenuste osutajatelt nappide ressursside kasutamise eest võetava tasu eesmärk olema tagada nende ressursside optimaalne kasutamine ja võtta arvesse vajadust edendada uuenduslike teenuste ja konkurentsi arengut,

tuleb tõlgendada nii, et nendega ei ole vastuolus siseriiklik regulatsioon, mis näeb ette üksiklitsentse omavatelt telekommunikatsiooniteenuste osutajatelt raadiosageduste kasutamise eest tasu võtmise, kuid ei näe sellest tasust saadud tulule ette konkreetset sihtotstarvet, ning mis teatava tehnoloogia puhul suurendab selle tasu summat märkimisväärselt, kuid ei muuda seda teise tehnoloogia puhul.

Allkirjad